

Ponç Pons

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Sam Abrams**

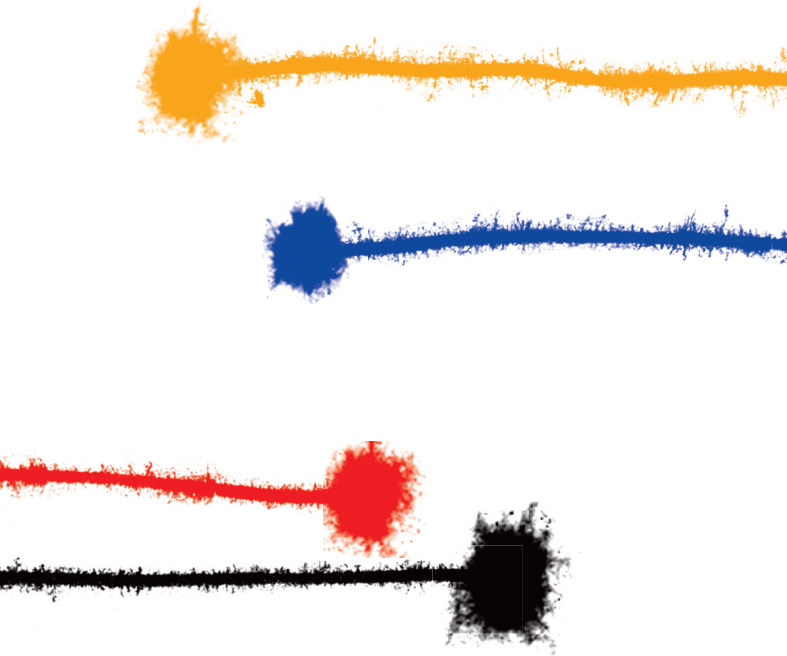


Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

SANTAMÒNICA

Esriptura + vida = «escriuire»

Sam Abrams



Algun dia els repertoris de lèxic de la llengua catalana recolliran el verb que va encunyar per descriure l'activitat artística a la qual s'ha dedicat literalment en cos i ànima des de fa ja més de quatre dècades. A l'adolescència Ponç Pons va prendre l'arriscada determinació de relacionar-se amb la vida a través de les paraules i l'art de la literatura. Pel nostre autor, aquest gest ha significat una extraordinària intensificació de la vida que vol convertir-se en art i, al mateix temps, un insòlit envigoriment de l'art que distil·la la vida. El fet que «escriuire» sigui un verb vol dir que la unió entre vida i art és un acte permanent i aquesta fusió entre els dos elements sempre està abocada a la realitat i oberta a infinites possibilitats. En definitiva, l'obra de Pons és «l'oda infinita» que volia Joan Maragall, «una oda que no pot acabar mai».

A l'estela dels seus mestres en l'art d'«escriuire», Henry David Thoreau, Robert Graves o Gerald Brenan, per esmentar-ne potser els més destacats, Pons ha convertit la seva obra en una vasta aventura existencial i artística. En aquest sentit, l'obra de Pons és una de les més ambiciosos del panorama literari contemporani.

La producció de Pons forma un gran tot orgànic i coherent, amb la poesia lírica com a nucli central, que acaba desbordant-se, amb tota la naturalitat, cap a altres gèneres com ara la novel·la, el conte, el teatre, el memorialisme, el pensament en la seva modalitat aforística, la literatura infantil i juvenil, l'articulisme, amb clars contagis del món de l'assaig personal i la traducció de poesia. No cal dir que el nostre autor ha desplaçat el seu immens saber com a poeta cap a tots els altres gèneres que conrea. Pons no ha deixat res per verd en el camp de la literatura. Pons s'ha obligat a desenvolupar tota una bateria d'eines cognitives i literàries per fer front al grau de complexitat del món modern i la realitat contemporània. És un poeta amb una insaciable set de coneixement que empra la cultura, l'art, la literatura i el pensament com a eines cognitives per explorar la condició humana en l'època moderna. I tot ha obeït a una profunda necessitat personal, intel·lectual i artística. Hem de començar a mirar i entendre l'aposta de Pons com una obra global única amb una infinitat d'itineraris transversals.

A banda de la seva infrangible ambició, diversitat i unitat, l'obra de Pons, que veritablement s'enceta amb la publicació del poemari *Al marge* el 1983, es caracteritza per tota una sèrie de trets conceptuals i formals que la distingeixen de cap a cap. Fem-ne el resseguiment, encara que sigui de manera sumària. La seva radiant originalitat. Amb molt d'esforç Pons ha forjat una veu única que no s'assembla a ningú i s'identifica immediatament com una veu personal irrenunciable.

El seu vitalisme insubornable que sempre aposta per la plentitud de la vida, malgrat les dificultats, els greuges, les ombres i les crítiques. Pons és un golafre de la vida i dels mots i mai en té prou. La seva calidesa, proximitat i humanitat. Els poemes de Pons sempre ens engrapen, ens sedueixen i ens conquisten. A més, sempre expressen un apassionat sentit de l'alteritat. Els seus poemes són intensament personals però mai són egòlatres perquè sempre tendeixen cap a l'altre.

La seva autenticitat, en el sentit que Lionel Trilling donava al terme: la capacitat de dir la veritat de les coses sense contemplar les conseqüències que se'n pugui derivar d'aquest gest de valentia i coratge. El seu punt de vista inamovible. Pons sempre escriu des de la seva Menorca natal. És un «illòman» confés. Sàviament, mai ha volgut allunyar-se'n de les arrels que nodreixen la seva literatura. Menorca és sempre el seu *locus standi* des d'on contempla la vida, la realitat i el món. Amb la seva obra, Pons ens demostra, com James Joyce a *Ullisses*, que la vida es manifesta en plenitud a tots els llocs d'aquest món nostre.

La seva tenaç consciència moral. Per voluntat pròpia, Pons ha volgut entroncar amb la lírica anglo-americana d'experiència moral que arrenca amb Wordsworth i Keats i es prolonga a través de Dickinson, Browning, Hardy, Yeats, Frost... La seva esplèndida conjuminació de tradició i modernitat. Pons equilibra perfectament classicisme i experimentalisme, seguint els dictats de T. S. Eliot i altres mestres de l'Alta Modernitat. Pons no és rupturista sinó evolucionista. La seva perfecció for-

mal. L'obra poètica de Pons es dreça sobre un punt de tensió entre formalisme i espontaneïtat. El seu discurs té la naturalitat fluent de l'espontaneïsmes que, en veritat, és fruit d'un minuciós treball d'exigència formal. I, finalment, el fi sentit de la ironia, que sempre utilitza Pons com a salvaguarda contra les constants temptacions de qualsevol tipus d'excés.

D. Sam Abrams va néixer a Beckley, West Virginia, Estats Units, l'any 1952. És Llicenciat en Hispàniques per la Universitat Autònoma de Barcelona. És professor, poeta, traductor, crític i assagista. Ha estat Secretari del Centre Català del PEN. Col·labora habitualment als suplementos culturals d'El Punt/Avui i el Mundo Catalunya. El 1998 va rebre de la Fundació Lluís Carulla el Premi d'Actuació Cívica. El 2010 va ser guardonat amb el 31è Premi d'Assaig Carles Rahola per l'obra "Llegir Maragall, ara".

Poètica

Ponç Pons

Home de paraules, crec en l'arravatament romàntic, però passat pel sedàs del control i del domini raonal. La sinceritat es forma. L'autenticitat, estil. Crec en la inspiració. La poesia es una força que s'ha de canalitzar amb tècnica i ofici. Crec en la passió. El material poètic necessita cura i tensió. El poema em va descobrint i em revela el món. La idea és sentir, la finalitat, fer sentir. Crec en l'emoció. L'art és sempre una aventura que exigeix risc i defuig la banalització. Hi ha una veritat artística. La genialitat és elaboració.

PELIKAN

Tot és ara el ressò
vella ploma que cruix
d'aquest bard univers
excavat en l'abim
literari i humà
d'un illòman quadern
ple de vida on els mots
perfumats de vent fruiten.

CREPUSCULARI

¡Las islas, qué felices son las islas!

Pedro Salinas

Perquè tot està dit i el demà ja no importa,
o és un enderroc més, el cel passa i no mira
la cara rompuda, angoixada, dels arbres.
El vent ha callat. És un plany emotiu
que recorre inaudible tavernes i places
de pobles que han mort. Hi ha cadàvers cantant
i paràsits que brunzen frenètics al sol.
No se senten refils. Aterrades pels llats,
caderneres sense ànima es buiden els ulls.

L'illa orsada fa rost. I hi ha escòrrecs de sang
que travessen les messes eixutes. Al port,
els vaixells van entrant. Les sirenes han fuit
per no viure el naufragi.

PALINURO

Encallat entre els bruts
esquelets destrossats
de vaixells a una platja
ignorada i ardent
pel sol fort del migdia
amb els ulls abrasats
de claror sent el gust
llatzerant de la sal
resignada que cou
estrangera i silent
assumeix savi d'any
la bellesa cruel
de ser un home vençut
sense llengua ni pàtria.

De *Desert encès*

EPIGRAMMATA

*Every phrase and every sentence is and end and a beginning.
Every poem an epitaph.*

T.S. Eliot

I

Plora dins el meu cor com deu ploure a París
Faig barquets de paper que naufraguen al Sena
Creix donzell a la tomba fulgent de Nerval
Hi ha camins de retorn que no menen enlloc
Sade resa i tosseix a l'encalç d'un braser
En la nit d'Alaior només sent cans que lladren

II

La infància va ser un mapa amb noms oberts
Un munt de llibres dalt un porxo blanc
El vell dolor de viure fa el món dur
La mort no és d'entre els mals el més pitjor
Hi ha versos molt ben fets on tot és fals
I nits d'insomni on treu verdet l'absurd
Pessoa ja no escriu cartes d'amor
Els ulls de Marco Polo eren mentida

LLIBRE DE FAMÍLIA

*Acosto il volto a evanescente labbri:
si deforma il passato, si fa vecchio,
appartiene ad un altro.*

Montale

I

Nadal de 1963

Déu havia nascut,
però jo no sabia
que fos tan important
i pensava només
que a ca nostra hi hauria
taula plena i menjar
quan sortíssim de missa.
Aquell dia dinàvem,
de gust, vianda i carn
(era un dia de festa),
també vi i xampany flac.
L'alegria durava
fins que, aprofitat tot,
no hi quedaven ni els ossos
i esperàvem amb ànsia
que vinguessin els reis.

Cada vespre llegia,
entre vànoves velles
que pesaven un munt,
els contes de Hans Andersen
i Perrault dins el llibre.
El rei negre ens va dur,
a tots, una pilota,
i a jo, per ser el petit,
una espasa de plàstic
i un escut groc de viking.
Aquell dia, però,
no hi havia pollastre
ni pastissos ni nous.
L'endemà anava a escola
i esperava avorrit
que tornés néixer Déu
i vingués el rei negre.
Duia uns buberai blaus
grossos fins als genolls
i tenia un plumier
i un vell llibre amb el nom
dels germans a la tapa.
Vaig aprendre molt poc.
Sé que fórem feliços.

De On s'acaba el sender

TRISTIA

Al darrer món de Tomis,
cobert de terra estranya,
en una tomba ignota
que el vent salí colpeja,
potser visquis encara
en el record d'antigues,
enamorades dones
i et cantin vells poetes
com jo mateix que, líric,
madur, pausat, els versos
i plany dolgut, romànic,
la nostra vida incerta.
El temps, que tot ho esfondra,
solida el teu prestigi
i fa el teu nom de mestre
per sempre inesborrable.
Però ja clàssic, mite,
amant d'amor, ni el sexe
perdura i és inútil,
llorer marcit, la fama.
Tots som llavor d'oblit.
El celistre que corca
quaderns, carpetes, llibres,
ho amara tot de sal.

Ser feliç és un plagi,
escriure un deure amarg.
No vivim, les paraules
ens desviuen i ens fan,
cercadors enfebrits
de bellesa, perduts
presoners d'una pàgina.
Naufragam en gargots.
A l'Olimp, pura ossera
de castanyers i núvols
que el càlid sol grec besa,
els déus també s'han mort.
Tot és fum i no hi queda
ja res etern, Ovidi.

DICTAT D'AMOR

"L'amor que us hai en totes les parts m'ascla"
Jordi de Sant Jordi

Desvetllat per neguits lleganyosos de mots,
veig la lluna que lluny deu brillar a Belleville
i em retorna descalç per teulats plens d'enyor
al mansàrdic embruix d'un París que era festa.
Jo tenia llavors fe vermella en Kropotkin,
febre d'àngels com Rilke i més fam que Vallejo.

Jo llegia temptat d'insurgent negritud
Aimé Césaire, Senghor, i escrivia llogat
a l'infern de Rimbaud, marginal, àvids versos.

¿Tant de temps ha passat? ¿No sóc ja aquell encès
jove d'àgils sentits que, en un gest amistós
de mitòman, llançà per Celan flors al Sena?
¿On són ara les neus de Villon o les roses
de Ronsard o les nits emporxadades que, lent,
aprenia a Camus l'alfabet de ser un home?
Jo admirava Gauguin, jo també era Madame
Bovary i, amb els ulls sense alè pel Voyage,
exhumava atordit l'aspra prosa, el discurs
gargallós del calvari inclement de Céline.

Ara sé que cap cop simbolista de daus
no podrà mallarmós abolir mai l'atzar
ni cap líric vaixell no em durà cap al sud.
Existesc perquè escric. Pàl·lid d'albes, illenc
medul·lar que s'abraça a la llengua, maldorm
sempre amb ploma i papers enllibrats vora el llit
per si arriba, com ara, imparabile el poema.

Jo no vaig seure mai al Deux Magots o al Flore,
ni vaig ser-te infidel ni et vaig dir cap mentida.
Jo em cercava gelós de ser lliure per verds
bulevards de bell nom que amb els dits balbs d'hivern

ja evocava abocat sobre un atlas romput
quan als límits del vent naufragaven gavines.

Trescador de carrers utrillans que conec
com els grops de la taula tacada on escric,
duc gravat a la pell salabrosa el perfum
d'una tarda estival que, feliç i estranger,
al vell Bois de Boulogne, amb tendresa i pa dur,
vaig llegir, lluminoses, les Cartes a Theo.

Madur d'anys i records que rosega l'oblit,
menorquí fins al moll emblancat dels meus ossos,
t'estimava i t'estim amb un cremant amor...
Mentre et mir segrec ara, estigmat, poesia.

Jo també em moriré a París amb ruixada.

No puc ésser ni sóc més que Literatura!

PEDRES CREMADES

*El cultiu de les lletres
no necessita del tracte mundanal.*

*Ningú no em sent entre l'immens boscatge,
però la blanca lluna m'il·lumina.*

Wang Wei

Sàtir castrat.
L'enyorança té el rostre
d'unes illes perdudes.

Terra natal.
El poema és un hort
que espicassen gavines.

Brut de ciutat,
acaron un pi ver
com si fos una dona.

Pel riu cansat,
que mena lent als límits
del món, naveguen branques.

Llengua mortal.
També efímer fulgeix
el que escric damunt l'aigua.

Salta un llagost.
D'amagat i corrent,
els al·lots roben gínjols.

Nafra de sol,
bassa eixuta. El camí,
ple de pols, serpenteja.

Un còdol més
entre el pedreny; la musa
somriu decapitada.

Terra d'adéus.
Brillen càlids els ulls
del mussol sota el ràfec.

Sexe lunar
alzinant-se en la nit...
Meulen àvids els moixos.

Grius i moscards.
A la llum d'un quinqué
raspa antiga la ploma.

En va m'entest
a escriure versos, mots...
Jo el que vull és besar-te!

Odes i èglogues.
Les pedres que ara cantes,
sol grec, de llum s'abillen.

Perduts pel verd
tirany que espès s'endinsa
pel bosc, perora un faune.

País d'oblit.
Les aus travessen mudes
un cel de velles cases.

Descalç, ocult
entre el pinar faig mots
encreuats amb les nimfes.

Fills avortats
d'aquesta illa on, brunzents,
senyoregen les mosques.

Els bells records
que vam sembrar quan érem
al·lots, no ressusciten.

Terra de mar.
Ja no hi ha ni horitzó.
Sent plorar les gavines.

Pins i matolls.
Cap a casa, de nit,
m'acompanya el sender.

Home de mots
insulars despentín
amorós la gramàtica.

De Estigma

SALMAIRE

Perquè hem lluitat per arribar a ser un poble
Perquè hem viscut per construir una pàtria
Perquè hem estat vilipendiats pels nostres
Perquè estimam de ver la llengua i l'illa

ENDÈMIA

Amb un amor sense remei ni adob
Amb un enyor sense eima ni sortida
Ser menorquí és ser estranger pertot
Ser menorquí és com una malaltia

De Abissínia

OBITUARI

*People change and smile
but the agony abides.*

T.S. Eliot

He anat a caminar pel camp fins a Son Bou
i he vist els trencs solcant l'enfront de Llucaquelba
Sota un cel generós perfumat de llençrisca
les figueres lliuraven enterra els seus fruits
Pel barranc verd d'Es Bec entre Ses Canessies
Son Boter dava a un mar d'un profund blau turquesa
Desterrades les aus orfe d'antigues dunes
jo em pensava gelós que el paisatge era nostre
dins les síquies la gent llença llaunes i fems
Ara em tanc en la nit de Sa Rocassa i cant
amb amor tot allò que perviu d'aquesta illa
explotada que estim amb dolor de fill pària
Ja no hi ha vellmarins pels penyals de Fornells
S'omplen totes les cales de bars i de murs
La Llum grega es tenyeix de renous asfaltats
L'idioma en què escric no l'entenen ni els morts

ARGONAUTA

Jo que sóc també grec i voldria trescar
com un faune les illes fulgents de l'Egeu
cant els llocs seculars que vaig veure d'al.lot
i dic Cala'n Porter Macaret Alcaufar
Trebaltàger Son Bou S'Arenal d'en Castell
Cant i escric amb amor el nom de boscos purs
on jugàvem feliços a guerra els amics
i on anava amb ma mare a cercar esclata-sangs
S'Alzinar d'en Salord S'Artigueta Lluçatx
La Cucanya Ses Rambes Biniatzau Alcotx
Vaig recórrer amb mon pare els camps de l'illa just
quan tenia nou anys i era immens l'horitzó
entre cans que encalçaven lladrant secs conills
Biniguarda Es Banyul Tordonell Sa Boval
Ho record mentre escric abocat a un futur
estranger encimentat de for rents i de bars
Els paisatges d'infància no existiran més
Aquell món que somii s'ha acabat i ja és mort
No vull viure per plànyer cap temps esfondrat
Serà un vers de revolta el meu verd testament

TERRA D'ADÉUS

T'ho diria rimant decasil·labs invictes
Amidant amorosos alexandrins blancs
T'escriuria Roser sense tu no sé viure
o A pesar de betzèrries serem sempre amants
Tu ja saps que t'estim Sense por ni futur
potser ens calgui parlar amb un llenguatge agressiu
d'aquest temps malgirbat de falsaris cabrons
Com va dir el portuguès que en va escriure un xinxer
Són ridícules totes les cartes d'amor
i aquí hi sobren polítics de seny pesseter
Prou Tristanys i Romeus prou Renés i Abelards
El diari du un jove de divuit anys mort
i han trobat a La Vall un vaixell amb haixix
Jo no jug a ser progre ni em venc al poder
Com va dir Saramago Silenci i treball
Si m'aferr obsessiu a aquests mots insurgent
és perquè tu ja ho saps no sóc jo si no escric
i el més íntim exili és un vast sentiment
Una empresa vol fer un camp de golf a Tirant
no sé d'on trauran l'aigua i mil apartaments
Ara acab de llegir *Dublinesos* de Joyce
Prest serem *souvenirs* mohicans i estrangers

CALÇOBRE

Perquè escriure és també donar un sentit al món
I salvar del neguit un temps mortal absurd
Persever en la nit tot cercant fervent mots
Que emotius m'apuntalin fets versos la vida

De *El salobre*

SA FIGUERA VERDA

He acomplert el meu somni
de tenir un solitari
terreny verge en el camp.
He comprat un poètic
paisatge menorquí.
Ara faig paret seca
i desbrós de brutícia
velles tanques que el temps
ha florit d'abandó.
En el fons el que vull
és poder fer-hi versos,
lliure, enfora del món.
Aquí puc ser un secret
eremita salvatge
i escriure tranquil
com un nou Thoreau illenc.
He penjat uns quants nius

per a ocells i he sembrat
en filera un camí
medieval de xiprers.
De moment no escric gaire
ni llegesc com abans.
Tot el dia llev còdols.
Com a mínim dorm bé.
No hi ha insomni que valgui.
De cruixit, ni em desvetll.
Quan em mir adobant
amb tendresa la terra,
fent paret o cavant,
veig profunda i austera
la mirada de Tolstoi.
Ell va dir que l'ofici
d'escriure corromp l'ànima
i va fer, per fugir-ne,
a estones de pagès.
Il·lusos ens servim
amb goig de les paraules
i al final acabam
desvalguts esclaus seus.
Cal esser demiürgs.
Poesia i poema
no són sempre el mateix.
¿Religió, màgia, mística,
exercici verbal,
constel·lació de signes

o missatge formal?
Tot és simple i senzill.
Ja no cal travessar
cap carrer per fugir,
com Quasimodo amb versos
dins l'abric curt, de casa.
Tot està més que dit.
El futur d'atzucac
que en els murs de marès
tenia culs de bòtil
s'ha obert camps a través
entre tanques d'ullastres.
Sé que açò és ser feliç.
Podaré les figueres.

UN TAL WALSER

Ha vingut caminant a Sa Figuera Verda
i ha demanat confús: On és la neu?
Li he explicat que a Menorca mai no fa prou fred
i les nostres muntanyes només són pujols.
Ha somrigut benèvol. Hem anat
a passejar en silenci i ha intuït
content estranyes formes en els núvols.
Ha besat un ullastre, ha acaronat
una paret i en veure les figueres

que tenen dos-cents anys, emocionat,
s'ha llevat el capell per fer una reverència
i ha dit: Són ben iguals que les que hi ha a La Bíblia!
Mentre tornàvem m'ha contat que escriu
una història difícil sobre uns germans Tanner.
Asseguts a l'aljub hem vist pondre's el sol.
Tenia els ulls molt blaus i el pensament molt lluny.
De cop, ha fet un gest d'adéu i se n'ha anat,
com una ombra que fuig, cap a Binifamís.
Quan passava espectral amb paraigua pels horts
plens de fruita cap gos s'ha atrevit a lladrar.

FUMERES DE TARDOR

L'esilio che m'è dato onor mi tegno.

Dante

Des del camp menorquí m'acomiad mentre encenc
fogueres de brancam com ofrenes per tu.
La passió d'escriure i llegir m'ha portat
dissident lluny del món literari i no vull
formar part de cap grup limitat per l'edat
(tenc més segles que Homer) que no sigui d'amics.
Els antòlegs no saben on m'han de ficar.
M'estim més, solitari, ser una illa dins l'illa.

De *Pessoanes*

Biografia de Ponç Pons

Vaig néixer a Alaïor (Menorca) l'any 1956. El meu pare, Llorenç, era tallador de pell i la meua mare, Maria, mestressa de casa. Bona gent. Sóc el petit de cinc germans, tots homes. La meua infància va ser feliç. Jugàvem pels carrers i el camp. Lector precoç, un atlas romput i els llibres d'un avantpassat frare que havia estat confessor de dos papes i ecònom de Roma em van obrir les portes del món. Als deu anys, vaig fer el meu primer poema i aquell va ser el dia fundacional de la meua vida. Quan, ple d'emoció, li vaig dir al meu pare que de gran volia ser poeta, ell em va mirar amb els seus ulls blaus, plens de bondat, i em va dir: "Ponç, de poesia no en viuen!" I jo no he viscut de la poesia, sinó per la poesia. Vaig fer el batxillerat a Ciutadella. Cada dia hi anava amb un autobús, que també arplegava companys d'altres pobles, fins que em van acceptar com a resident al Seminari i allà, a més de disposar d'una bona biblioteca, em van ensenyar a estimar la nostra llengua. Als onze anys, vaig començar a treballar tots els estius (tretze feines diferents) i als dinou vaig fer un màster intensiu de francès a una gasolinera d'Andernòs-les-Bains. Amb l'ajut d'una petita beca, vaig poder estudiar Filologia Hispànica a Mallorca i he acabat sent catedràtic de Llengua i Literatura Catalanes a l'institut del meu poble. Més que professor, m'he sentit sempre una mena de missioner i a les meves classes he intentat que els/les alumnes descobreixin el plaer de la cultura, siguin feliços i millors persones.

La meua feina és ensenyar, però la meua vocació, aprendre. De Thoreau, he interioritzat la màxima: “Simplificau!”, i de Montaigne: “No faig res sense alegria.” Amb esforç i sacrificis, he pogut aconseguir el meu somni de tenir un terreny verge al camp que es diu “Sa Figuera Verda”. Cada capvespre, quan acab les classes, hi vaig a llegir, estudiar, escriure, passejar, pensar, fer de pagès... Hi tenc una petita cabana on, amb una ràdio de piles (na Sony) escolto música clàssica i quan es fa fosc hi escric entre espelmes. Envoltat d'animals, n'he tingut dos d'entranyables: el gos Gunter, sobre la tomba del qual he sembrat un garrofer, i el gall Darío, que descansa dels seus excessos sexuals sota un ginjoler. He viatjat una mica pel món, però el que m'agrada més de partir és poder regressar a Menorca. En el fons, no sóc més que un serhumà que intenta ser bona persona i un lector passional i apassionat que, quan no pot més, escriu. Hi ha dos versos meus que em defineixen: “menorquí fins al moll emblancat dels meus ossos” i “No puc ésser ni sóc més que Literatura.” Fa quaranta anys que visc amb na Roser i tenc dos fills, en Llorenç i n'Ignasi, que són el millor i més gran que m'ha passat en la vida. M'interessa tota la Literatura mundial (ara molt especialment la nord-americana), però reconec que la francesa, la italiana i la portuguesa, de les quals n'he publicat diverses traduccions, són les que més m'han influenciat. Com a cosa curiosa, diré que sóc dels que ho escriuen tot a mà, però que no puc fer-ho si duc diners a sobre ni amb tinta negra. A més de Neruda, que ha estat el meu poeta de referència, he de ressenyar també com els meus mes-

tres a Pessoa, Seferis, Kobayashi, Eliot, Quasimodo, Borges, Torga, Akhmatova, Frost, Dickinson, Camus, Spinoza, Tolstoi, Txèkhov, Bishop... i un llarg etcètera. Catalans? Totes i tots. El món de la Literatura m'ha regalat el do de conèixer grans persones i fer-hi bons amics. He practicat diversos gèneres, però on em sent més jo és en la poesia. M'agrada la tríada kantiana: veritat, bondat, bellesa i, tocat per un idealisme individualista i anarquitzant, mai no m'he sentit lligat a cap doctrina de partit. Sóc propens a l'enyorança, l'amorosia i l'admiració. Crec que la naturalesa és sagrada i que Menorca, si no l'espanyen, és un paradís. Encara tenc mentalitat d'estudiant, d'aprenent, i escric perquè vull ser escrivint aquell al·lot d'un petit poble d'una illa que feia versos dalt les golfes i tenia un somni: ser poeta.

La resta és Literatura.

Bibliografia i premis

Poesia

Al Marge. Palma de Mallorca: Ed. Moll, 1983
Lira de Bova. Manacor: Col. Tià de Sa. Real, 1987
Desert encès. Barcelona: Quaderns Crema, 1989
On s'acaba el sender. Barcelona: Ed. 62, 1995
Estigma. Barcelona: Ed. 62, 1995
El salobre. Barcelona: Proa, 1997
Abissínia. Barcelona: Columna, 1999
Pessoanes. Alzira: Bromera, 2003
Nura. Barcelona: Quaderns Crema, 2006

Narrativa

Vora un balcó sota un mar inaudible. Palma de Mallorca: Moll, 1981
Cor de pàgina esbrellada. Maó: Editorial Althor: 1984. Edició revisada. Palma de Mallorca: Cofuc, 2007

Narrativa infantil i juvenil

El drac Basili. Palma de Mallorca: Moll, 1992
Miquelet el futbolista. Palma de Mallorca: Moll, 1992
Memorial de Tabarka. Barcelona: Cruïlla, 1993
Entre el cel i la terra. Barcelona: La Galera, 1993
El vampiret Draculet. Barcelona: Cruïlla, 1994
El rei negre. Barcelona: La Galera, 2002
La mar i en Pop. Menorca: Sa Nostra, 2007

Teatre

Lokus

Dietaris

Dillatari. Barcelona: Quaderns Crema, 2005
El rastre blau de les formigues. Barcelona: Quaderns Crema, 2014

Antologia castellana

Llamas escritas. Madrid: Calambur, 2005

Traduccions

Quatre poetes portuguesos. Palma de Mallorca: Universitat de les Illes Balears, 1989
Sophia de Mello Breyner Andresen. Antologia poètica. Palma de Mallorca: Leonard Muntaner, editor, 2003
Salvatore Quasimodo. Dia rere dia. Barcelona: Jardins de Samarcanda, 2005

Premis literaris

Cavall Verd de Traducció Poètica, 1989: *Quatre poetes portuguesos*
Ciutat de Palma, Joan Alcocer, 1995: *On s'acaba el sender Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona*, 1996: *Estigma Premi de la Crítica Josep M^a Llompart*, 1995: *Estigma Guillem Cifre de Colonya*, 1995: *Entre el cel i la terra Carles Riba*, 1996: *El salobre Viola d'Or als Jocs Florals*, 2002: *Nura Alfons el Magnànim*, 2004: *Pessoanes Premi de la Crítica de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana*, 2004: *Pessoanes Premi Ramon Llull*, 2007.
Premi Nacional de la Crítica, 2007: *Nura Premi de la Crítica "Serra d'Or"*, 2007: *Nura*

Aquesta selecció de poemes
de Ponç Pons
es publica l'11 de maig de 2015
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.



**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2015**

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre d'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h.**



Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada lliure

Mitjans col·laboradors:

ara.cat

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

Entitat sense ànim de lucre
amb finalitat educativa,
cultural i social, que promou
l'ús i l'ensenyament de la
llengua catalana.
C/ Aragó, 100 - 08009 Barcelona
Tel: 93 488 00 00 - Fax: 93 488 00 01
www.pencatala.org



AELC

ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS
EN LLENGUA CATALANA

Organitzen:



Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**



Cafè Central
(poesia des de 1989)

SANTAMÒNICA